

Neposlušni bratje.

Peter, Pavel in Ivanko so bili trije bratje, in sinovi imovitega trgovca. Ne daleč od hiše je tekel potok, v katerem je bilo polno ribic in otroci so jih kaj radi lovili na trneke (vadice). Ker potok ni bil globok, zato jim oče te zabave niso kratili, ako so le bili dobri in poslušni.

Nekega četrтка se vsi trije dogovoré, da gredó k bližnjemu potoku ribic lovit, ter prosijo očeta, da bi jim v to privolili. Oče rekó: „Danes nimate šole, zato rej smete ribice lovit, ali poprej se morate vse naučiti in dobro izdelati svoje naloge, ki jih je za jutri v šoli treba. Dokler tega ne storite, ne smete mi k vodi!“ To rekši otidejo oče po nekem opravilu, a otroci sedejo ter se začno učiti in pisati. Zdajci se oglási Pavel in reče: „Ali čujeta, bratca? Poglejta, kako lepó je danes zunaj! Pojdimo raje zdaj ribic lovit, a učiti se moremo tudi popóludne.“ Peter, ta poniglavi koštrunček, bil je takój pripravljen, in tudi Ivanku ni bilo treba dosti prigovarjati. Vsak zažene svoje knjige v miznico, pograbi svoj trnek in hajdi k potoku!

Ta dan so bili še precej srečni, in nalovili so dosti rib, katere je Pavel metal v čoln, ki je bil privezan za vrbov štor. Ali tudi smeha je bilo dosti, ko je Pavel na svojem trneku namesto ribe potegnil velik star črevelj iz vode. Veselja ni bilo ne konca ne kraja in takó so naši ribiči pozabili na glad in kosilo.

Kadar oče opóludne domóv pridejo in vprašajo po otrocih, reklo se jim je, da še zdaj na potoku ribe lové. Takój pošljejo sestro Jelčico, da jih gre klicat, ker je kosilo vže na mizi. „Reci domá, da nam naj kosilo sem pošljejo, ker je danes ribic dosti in smo jih tudi vže mnogo nalovili,“ odgovoré bratje. Ko je sestra to domá povedala, rečejo jej oče: „Idi takój zopet nazaj in reci, da se jim kosilo ne bode pošiljalo k potoku ter naj pridejo takój domóv.“

Sestra je šla in rekla bratom, kar so oče veleli. Ali bratje so bili zelo srditi, ker jim sestra ni prinesla kosila k potoku ter so dejali: „Dobro, ker

nam ti nisi prinesla kosila, tudi mi rib domóv ne bomo nosili.“ — Kadar so oče to slišali, kar jim je Jelčica od bratov sporočila, razjezili so se in rekli: „Kaj tacega bi pač ne bil pričakoval od teh malopridnežev. Nu, le počakajte, da se vrnete domóv, pómneli bodete dobro, kar ste rekli.“

Vsi trije se vrnejo še le po kosilu domóv, ker jih je glad začel mučiti. Oče jih takój vprašajo, je-li so naloge izdelali in se naučili, kar so jim gospod učitelj naložili. Ko trije bratci povedó, da tega še niso storili, vzemó oče šibo ter jih prav pošteno namažejo: „Ali bodete v prihodnje slušali, kar se vam reče?“ vprašajo oče. — „O bodemo, bodemo, dragi oče, samó za danes nam še odpustite, nikoli nočemo več delati proti vašej volji,“ rekli so otroci plakajoč se. In da bi otroci tega dneva nikoli ne pozabili, niso dobili ta dan nič jesti. Kako jim je moralo pač žal biti, da so bili neposlušni!

— x —

Na Angelskej Gori.

I.

Otroci moji ljubeznivi! V minolem mesecu smo svetkovali praznik sv. angelov váruhov ali čuvarjev. Zna se, angel váruh je posebno dobrim otrokom zvest prijatelj in skrben vodnik. Pobožen otrok pa se mu tudi vsak dan po večkrat priporoča, da bi ga očuval opasnosti ter obvaroval nesreče.

Poslušajte me! Svoje dni sem bil v nekej gorskej cerkvi, posvečenej sv. angelu váruhu. Nikoli ne pozabim ónega dneva.

Nu, ako vam je drago, povem vam, kako se je dogodilo, da sem po-toval k rečenej cerkvi, in kaj sem lepega tam videl.

Evo me, v besedi!

Bilo je v 5. dan marca 1874. leta. Vreme smo imeli lepo jasno. Tam čez visoki Javornik je prijazno gledalo božje solnčice doli na Črničvrh, a ljudjé so odhajali iz doma na to in óno stran po svojih opravilih.

Pred hišo na lesenej klopici sva sedela isti dan s starim očkom Poženelovim. Pripovedoval mi je o svojih mladih letih; a naposled, kako je dolga leta cerkvenaril v domačej cerkvi sv. Jošta. Sediva, sediva zamišljena v svoje pogovore, kar nenadoma stopi pred naju inostrani ali tuji človek. Bil je še precej dobro napravljen. Pozdravivši naju, takój vpraša: „Je li gospodar Tone domá?“ „Veš kaj, Poljanec moj? domá je domá! Samó en časek počakaj — popeljem te k njemu v hišo. Poprej pa mi vender le povej, kaj je novega tam na tistej vašej Angelskej Gori.“*) (To imé je meni prijetno zašumelo po ušesih.) Tujec odgovori: „Hvala Bogu! zdravi smo kot postrv v Hublju**“) a drugače, veš — nič novega — vse po navadi!“

Nekako radoveden poprašam soseda Poženela: „Kakšna vam je li ta Angelska Gora? kaj mi poveste o njej?“ On mi reče: „Angelska Gora je lep kraj, tri ure daleč od tukaj. Od tam se vidi vsa znamenita Vipavska dolina, ki rodi obilo presladkega sadja in vina. Razgled imate čez Kras na morje Jadransko, a tudi daleč tjá čez Furlanijo na Laško. Tako lepega raz-

*) Angelska Gora ali Otlica.

***) Hubelj = rečica, ki teče nad Ajdovščino in Šturijo.